

РЕШЕНИЕ

№ 237

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 11.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12455** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс във вр. с 80 от Закона за държавната собственост /ЗДС/.

Образувано е по жалба на Д. М., Д. И., В. А. и А. А., чрез техния процесуален представител адв. Й., срещу Заповед № ДС-20-00017/ 12. 09. 2019 г. на областния управител на област С.. С посочения административен акт на основание чл. 80 от ЗДС е иззет от Д. М., Д. И., В. А. и А. А. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерството на вътрешните работи, представляващ апартамент № 83, находящ се в [населено място], район В., [жк], [жилищен адрес]0.

Жалбоподателите оспорват заповедта, като излагат подробни аргументи за нейната незаконосъобразност. В съдебното заседание същите се представляват от адв. Й., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорвания административен акт.

Ответната страна - Областният управител на област С. намира жалбата за неоснователна, поддържа представеното по делото писмено становище.

Заинтересованата страна – Министърът на вътрешните работи, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител в производството и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд - София град, след като обсъди изложените в жалбата основания, прецени събраните по делото доказателства и на основание чл.168, ал.1, вр. чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира

следното от фактическа страна:

Имотът, предмет на оспорваната заповед - апартамент № 83, находящ се в [населено място], район В., [жк], [жилищен адрес]0 е актуван с АДС № 9736 /стар № 989/ от 1983 г. на К. РНС, като жилището е предоставено на МВР – Управление Тил. Със Заповед № 219/ 21. 01. 1983 г. на зам-началник на управлелие „ТИЛ“ А. Н. А. е настанен със семейството си в посочения имот. След развода на А. А. и Д. М., съобразно Решение от 7. 06. 1990 г. по гр. дело № 612/ 1989 г. на Втори окръжен съд, на Д. М. и децата В. А. и А. А. е предоставено за ползване посоченото жилище. Със Заповед № 36/30. 04. 1992 г. на зам. началник управление „Тил“ - МВР Д. М. и семейството й са настанени в посочения имот, като е сключен договор за наем на процесното жилище със срок на действие от 6. 10. 2003 г. до 6. 10. 2006 г.

Със заявление вх. № ДС-17061/ 12. 04. 2011 г. Д. М. е заявила на основание § 65 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, че желае да ползва пожизнено обитаваното от нея и нейното семейство ведомствено жилище. С писмо рег. № ДС-57255 от 11. 11 .2011 г. на министъра на вътрешните работи, Д. мазнева е уведомена, че не отговаря на условията на т. 1 и т. 4 от § 65, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, поради което липсва правно основание за сключване на договор за наем относно пожизнено ползване на процесното ведомствено жилище. В същото писмо е отправена показа за доброволно освобождаване на посоченото жилище на основание чл. 24 от ЗДС във вр.с чл. 238 от ЗЗД. С писмо рег. № I-11271/ 21. 04. 2012 г. министърът на вътрешните работи е уведомил Д. М., че следва да бъде настанена в по-малко жилище, тъй като нейните деца на пълнолетни, като е посочено още, че липсва основание за продължаване на наемните правоотношения за посоченото жилище, както и същото да бъде закупено.

С писмо, рег. № ДС-48507/ 30. 10. 2013 г. Д. М. е поканена да освободи имота, тъй като не е в трудово и служебно правоотношение с Министерството на вътрешните работи. Поради неосвобождаване на жилището в посочения срок, е направено искане до областния управител на Област С., с рег. № I-71677 от 27. 12. 2013 г. от министъра на вътрешните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС.

С ново писмо, рег. № 812100-9179 от 03. 05. 2017 г. на министъра на вътрешните работи, Д. М. е уведомена, че не отговаря на условията на т. 1 и т. 4 от § 65, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗДС, поради което липсва правно основание за сключване на договор за наем относно пожизнено ползване на процесното ведомствено жилище.

С писмо от същата дата и с изх. № 812100-9183 на жалбоподателката е указано, че с него се отправя едномесечно предизвестие на основание чл. 24 от ЗДС във връзка с чл. 238 от ЗЗД, както и че след изтичане на един месец, ако не се освободи доброволно жилището, ще се предприемат действия по принудително изземване по чл. 80 от ЗДС. Видно от ръкописния текст на писмата на л.40 и 41, същите са връчени на жалбоподателката А. А. – дъщеря на Д. М., на 29. 05. 2017 г.

С писмо рег. № 0403/60 от 4. 10. 2017 г. Д. М. е уведомена за основание чл. 26, ал. 1 от АПК, че по отношение на нея е започнало административно производство по издаване на заповед за изземване на недвижим имот – държавна собственост на основание чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Тъй като лицето не е намерено на адреса, съгласно чл. 61, ал. 3 от АПК уведомлението е поставено на таблото за обявление в Областната администрация на област С. и свалено с протокол от 20. 09. 2018 г. В хода административното производство е установено, че на адреса са регистрирани още В. А. /син на жалбоподателката/, А. А. И. /дъщеря на жалбоподателката/, Д. И. /съпруг на А. И./ и К. Д. И. /дъщеря на А. И. и Д. И./, която е непълнолетна /родена на 15. 04.

2004 г./ Във връзка с това, са изисквани и изготвени доклади от Дирекция „Социално подпомагане“ – В., като в доклад от 2. 01. 2018 г. /л. 75 от делото/ е посочено, че отнемането на жилището на семейството ще постави детето в риск както за неговото емоционално състояние, така и в риск за осигуряване на базисните потребности за подслон. В писмо рег. № ОА 23-9844/ 20. 06. 2019 г. от Дирекция „Социално подпомагане“ – В. е посочено, че обитателите на жилището отхвърлят възможността да бъдат настанени в общинско жилище или център за временно настаняване, като изразяват желание да закупят процесното жилище. В хода на административната преписка е представено и писмо рег. № СОА 19-ДИ05-2173/ 6. 09. 2019 г. от Столична община до Агенцията за социално подпомагане /л. 40 от делото/, от което се установява, че настаняването на лицата в общинско жилище може да се извърши след тяхното картотекиране, след преценка за отговаряне на изискванията по Закона за общинската собственост и при евентуално наличие на свободни жилища, които се намират в [населено място],[жк], район К.. Предвид направено запитване от областния управител, с писмо рег. № 812100-9179 от 3. 05. 2017 г. министърът на вътрешните работи изрично е заявил желание за продължаване на производството по чл. 80 от ЗДС.

Предвид това, била издадена Заповед № ДС-20-00017/ 12. 09. 2019 г. на областния управител на област С., с която на основание чл. 80 от ЗДС е иззет от Д. В. М., Д. И. И., В. А. А. и А. А. А. недвижим имот – частна държавна собственост, управляван от Министерството на вътрешните работи, представляващ апартамент № 83, находящ се в [населено място], район В.,[жк], [жилищен адрес]0, поради това, че лицата го държат без правно основание.

При така установените факти, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, от лица, които са негови адресати и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.Разгледана по същество, същата е основателна поради следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия с разпоредбата на чл. 80, ал. 1 от ЗДС, съгласно която имот - държавна собственост, който се държи без основание, се изземва въз основа на заповед на областния управител въз основа на мотивирано искане на ръководителя на съответното ведомство. В процесния случай заповедта е издадена именно от областния управител на област С. във връзка с мотивирано искане рег. № I-71677 от 27. 12. 2013 г. от министъра на вътрешните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС. Административният акт е издаден в предписаната от закона форма.

В хода на административното производство обаче са допуснати съществени процесуални нарушения, които са довели до издаването на незаконосъобразен административен акт.

На първо място, от събраните по делото доказателства се установява, че първоначално действията по изземване на имота са били насочени единствено срещу Д. М., с която са съществували наемни правоотношения по повод на посочения имот. Именно по отношение на нея административният орган е иницирал изпращането на уведомление по реда на чл. 26 от АПК. Установено е обаче в хода на административното производство, че в процесния имот са адресно регистрирани В. А., А. А., Д. И. и непълнолетната К. И.. Същите обаче по никакъв начин не са уведомени за започналото производство. Нарушението на чл. 26 от АПК в конкретния

случай е съществено, тъй като е нарушило правото на посочените лица да се запознаят със събраните доказателства, да представят други такива и да се защитят. Неучастието на засегнатата страна и необсъждането на нейните възражения, обяснения, доказателствени искания и доказателства, може да доведе до различни изводи и до различно проявление по предмет, обем и съдържание на крайното властническо волеизявление, чрез което се прилага законът от административния орган. В тази насока е и съдебната практика, обективирана в Решение № 14446 от 29. 10. 2019 г. по адм. дело № 45/2018 г., III отд. на ВАС.

Освен това, в обжалваната заповед по никакъв начин не е мотивирано основанието, поради което имотът се изземва от В. А., А. А., Д. И. и непълнолетната К. И., като са отразени единствено мотивите за изземване на същия от Д. М..

На следващо място, административният орган не е съобразил в достатъчна степен и факта, че в имота живее непълнолетно дете, което посещава училище и спрямо което е налице първоначален доклад от дирекция “Социално подпомагане”, че изземването на имота може да му причини емоционален стрес. Вярно е, че такива доводи не се излагат впоследствие от Дирекция “Социално подпомагане” в писмо рег. № ОА 23-9844/ 20. 06. 2019 г., но административният орган е следвало да обсъди и евентуално да събере още доказателства осигурено ли е в дългосрочен план жилище на непълнолетното дете по начин, който ще сведе до минимум емоционалния стрес от преместваното му в друг дом. Това е особено наложително в случая и предвид обстоятелството, че Д. М., А. А. и В. А. живеят в посочения имот повече от 35 години, като именно там е отраснало детето К. И.. От писмото рег. № СОА 19-ДИ05-2173/ 6. 09. 2019 г., изпратено от Столична община до Агенцията за социално подпомагане се установява, че настаняването на детето и неговото семейство в жилище се предхожда от условия, преценката за които все още не е извършена, а отделно от това липсва и яснота за наличието на свободни жилища и то в квартал, значително отдалечен от сегашния дом на детето.

В тази връзка, административният орган е нарушил и чл. 8 от ЕКЗПЧ, както и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК, изискващ органите да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо.

Това е така, защото извеждането на детето от жилище, което неговото семейство обитава повече от 35 години предполага не само събиране на доказателства осигурен ли е на детето друг дом за по-дълъг период от време /каквото не е сторено в задоволителна степен/, но и съобразяване и мотивиране на предпоставките на чл. 8 от ЕКЗПЧ /което също не е направено/. Съгласно чл. 8 от Конвенцията: „1. Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция; 2. Намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.” По делото се доказва, че държавата е позволила обитаването на жилището през продължителен период от време, след отпадането на правното основание за това и без да се противопоставя на ползването, което бездействие пряко да е довело до развитие от страна на жалбоподателите и изграждане на личен и семеен живот в жилището. Предвид това, посоченият имот представлява тяхно жилище. В тази насока е и

съдебната практика на Върховния административен съд, обективирана в Решение № 16122 от 4. 12. 2013 г. по адм. дело № № 11655/2013 г. на ВАС; Решение № 6937 от 2. 06. 2017 г. на ВАС по адм. д. № 2198/2017 г.; Решение № 18 от 4. 01. 2016 г. на ВАС по адм. д. № 15769/2014 г.

Изложеното в писмено становище на процесуалния представител на областния управител, че в конкретния случай е налице превес на обществения интерес над личния, не намира опора в доказателствата по делото. Липсват доказателства за необходимост от защита на интересите на националната и обществената сигурност, като и останалите основания по чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧ. На първо място, доказателства и аргументи в тази насока не са изложени в обжалваната заповед. Освен това, хипотетичната необходимост други лица да бъдат настанени в процесния имот не може да преодолее реалната опасност непълнолетно лице да остане без сигурен дом. Фактът, че между искането до областния управител на Област С., с рег. № I-71677 от 27. 12. 2013 г. от министъра на вътрешните работи за принудително изземване на имота по чл. 80, ал. 1 от ЗДС и издаването на Заповед № ДС-20-00017/ 12. 09. 2019 г. на областния управител на област С. са изминали почти 6 години, не мотивира съда да приеме, че в случая се касае за такава необходимост от защита на интересите на националната и обществена сигурност, която да negliжира базисните потребности на едно дете от сигурен дом.

В тази насока становището на процесуалния представител на ответника, че задължение на родителите е да възпитават и да се грижат за детето, е вярно, но наличието на родителски задължения не може да оправдае по никакъв начин неблагоприятната намеса на държавата в личния живот на едно дете, лишавайки го от сигурен подслон за неопределен период от време. Освен това, съгласно чл. 14 от Конституцията на Република България семейството, майчинството и децата са под закрила на държавата и обществото.

По изложените съображения настоящият съдебен състав намира подадената жалба за основателна, тъй като е насочена срещу незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

Предвид изхода на спора и доколкото в настоящото производство от процесуалния представител на жалбоподателите е направено искане за присъждане на разноски по делото, ответникът следва да заплати сумата от 340 /триста и четиридесет/ лева, от които 300 /триста/ лева адвокатски хонорар и 40 /четиридесет/ лева държавна такса.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд – София град, 29 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ДС-20-00017/ 12. 09. 2019 г. на областния управител на област С..

ОСЪЖДА областния управител на област С. да заплати на Д. М., Д. И., В. А. и А. А. сумата в размер на 340 /триста и четиридесет/ лева, представляваща направените разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: